

Po končanem obedu je stopila družina k mizi in gospodar je prav v redu izgovoril svoj pozdrav. Kralj je bil očitvidno vesel zdrave družine in podarjenega preprostega šopka iz rok rodu bodočnosti. Stisnil je v gospodarjeve roke kraljevski dar in se pri tem spomnil, da ni med njimi malega Francka, ki ga je videl prej teči okrog hiše. Želel je videti še tega.

Zdaj se je začelo iskanje. Oče kliče in kliče, a Francek se ne oglasi. Kar začuje nekako ihtenje pod streho. »Francek, takoj doli, naš kralj te hočejo videti.« — Ta resen poziv je vendar toliko vplival na dečka, da je zapustil svoje varno podstrešje. Pa jako nerad. Objokan je stopil pred kralja in njegovo spremstvo. Vsem je šlo kar na smeh.

»Zakaj se me bojiš, Francek?« vpraša kralj, njegov spremljevalec pa pristavi: »Vidiš, Francek, to so tvoj kralj, ne smeš se bati.«

»Nastavi klobuk,« reče kralj. O, to je bilo nekaj za Francka! Padalo je notri kot mana iz nebes: pomaranče, piškoti, čokolada, bonboni — toliko časa, da je bil klobuk zvrhan.

Zdaj se je Francku popolnoma razjasnil obraz. Kralj to opazi in ga prijazno vpraša: »Povej no, Francek, zakaj si se nas tako bal?«

Mali junak pa se odreže: »Sem mislil, da ste Lahi, ker imate sablje in da nas boste kar posekali...«

Globoko presenečenje objame vso družbo. Takega odgovora ni nihče pričakoval od otroka. Kralj se zamisli. Eden spremljevalcev pa reče: »Bolečina, ki vpije do neba, se je razlila v kri vsega rodu, da jo sluti že nezavedno srce otrokovo.«

Iskreno je stisnil kralj vsem po vrsti roke. Avtomobil je zdrčal po gladki cesti. Družina je še dolgo zrla za njim.

V sobi pa je ta čas kričal polletni deček in nekaj stiskal v pesti. Prišedši k njemu, vidijo, da ima v roki francoski zlatnik. Kaj takega Žumčevi še niso videli! Vsi so ga ogledovali od vseh strani, oče pa je rekel: »Zapomnite si, otroci: ta zlatnik mora ostati pri hiši, dokler bo živel naš rod! Spominjal nas bo vedno lepega današnjega dne.«

Pesem begunke.

*V očeh se vam sveti sam dan,
srce se vam v radosti smeje,
neznana je žalost — bolest.*

*Moj dom pa v noč je odet,
v bol so mi dnevi zastrti,
brezupne so tožbe...*

*Oj, kako rada bi videla
dom svoj otet in svojce
na svobodni grudi...*

*Čujte, uslišite klice
onih, ki tožijo
v mrazu in noči!*

Lado Jeršič.